

GS 944

Trehne aldeles nya

W J S D N.

Den Första.

Om Gref Adam,

I Forntiden lefde lycksalig
och fri ic.

Den Andra.

Ödet snart lefvt ut med
mig Sophie! ic.

Den Tredje.

Sjuf i sjelfwa dödens fåf-
tar ic.

Alla Tre äro författade af Carl Lindegren.

Carlskrona, 1815.

Tryckte i Kongl. Amiralitets. Boktryckeriet.

Den Första:

Paradiset var lycksalig och fri,
Grefwinnan på Eden, ett stort Säteri,
Med Djurgård och Trågård samt långa Åleer,
Chinesiska bryggor och höga Bosqueer;
Sjulkomligt war präktiga Kungs Trågård lif,
Så när som på Bauxhall och Gardes musik.

2.

Den tiden ej bruktes att plöja och så,
Ty Bänder och Torpare sunnos ej då.
Då fanns ej fransoser, och koppar och pesten,
Ej Slotts-Cancelli't, eller Doctorn och Prästen;
Då åt man ej Oxar, då åt man ej Swin,
Då brygdes ej Öl och då dracks ej Win.

3.

Grefwinnan och Grefwen i åra och tuft,
Sörwerade Bordet med watten och frukt,
Med Äplen och Påron och Körsbår och Kikon,
Meloner och Ananas, Pisang och Fikon;
Och kanske för rostuld, wid Guldflodens Strand,
De swäljde en lefwande Östra ibland.

4.

Af Östron och frukt blir man törstig —
Så plumt utur låsan, att nästan han drack
Men blef af sitt slappande, kraftlösa watten,
Så modstulen, nervswag och sömnig om natten,

Att unga Grefwinnan med trånande blick,
Swor högt öfwer denna förflörande drick.

5.

En Midsommars Dag i en Myrthen-Berceau,
Då Adam sof middag och Ewa såg på —
Såg Ewa på långt håll den glögande Rånan;
Och föll var Bricole på den lyckliga tårnan,
Att prompt slå ut watten ur Muggen der stod,
Och fylla den åter med Drusmornas blod.

6.

När Adam war fullsöfd, så der flockan Sju,
Han grep efter Muggen förbi om sin Fru —
Men knappt den förträffliga smaken han kände
Förrän han brast ut i sitt nyktra elände,
"Swad S", min Grefwinna! se watten
är rödt!"
"Och smakar, förtrollande ljustigt och sött!"

7.

Grefwinnan, som re'n smakat Saften i mjugg,
Bröt än flera Druswor och fyllde hans Mugg;
Och knappast hann ofet till Grefliga hjernan,
Förr'n hjertat blef warmt för den tjugande
tårnan,
Och följande natten, det påstas min wän!
Att Ewa presist kände Adam igen.

8.

En Sommar kom Egendoms Herren sjelf dit,
Att aranska sitt Guds och Förpagtarens flit;
En slig Revision på hans Guds stundom hände,
Ty Grefskapet ägde det blott på arrende,

Och följden af denna misst blef helt forrt:
Patronens Skogswaktare förde dem bortt!

9.

Så tog deras herrlighet plötsligt sitt slut.
Och ägaren sin Trågård ej mer hörde ut —
De vandrade sedan som andra Emigranter,
Med Sexton par Anor, men knappt om kon-
tanter,
Men Grefwen beständigt behöll till sin Graf,
Sin smak för den dryck, som hans Fru ho-
nom gaf

10.

Di Lyckan se'n började blifwa conträr,
De dränkte i Muggen sin lefnads besvär;
Och alltid, så ofta Pokalen de tömde,
De strökt i sitt Eden tillbaka sig drömde;
Och Adam åt Eva som grufwade sig,
Skrek: "Der har du Muggen! drick karring
och tig!"

11.

Sist dog han, se'n först Testamente han gjort,
Fast allt, utom Källarn, betydde ej stort.
Der råder han allom att älska och dricka,
Att pressa sin Drufwa och klappa sin flicka;
Och slutar med följande märkliga ord:
"Sör Bålen och Soffan är menniskan
gjord!"

Den andra.

Till Sophie.

1.

Odet snart lekt ut med mig, Sophie!
Lyckan sjelf är trött att med mig skalkas,
Känslan löses upp, Passionen swalkas,
Lians Gubbe brottom har — han nalkas,
Lofwar lätta bugg — snart är jag fri
Från min boja och Melancholie —

2.

Om du wiste hwad det bud du sände
Med en menlös hågkomst utaf dig
Mina qual och nya lågor tände
Af en ånger, nu för sen hos mig;
Om du kände hur mitt trötta hjerta,
Spratt ur dwalan upp till raseri,
Af en gränslös, mild och sanslös smärta
Wid det Ängla-budet från Sophie!
Sett min darrning wid hwar rad jag läste,
Mina tårar wid hwart ord jag såg,
Hur det lilla blod jag äger, gäste
Och min själ i mina blickar låg!

3.

Minnet af de ewigt flydda tider
Spökligt, botande flög af och an;
Ur det sår, som i mitt hjerta swider,
Dubbelt blod wid dubbel smärta rann.
Från min hjerna, redan missad worden,
Flög den enda rediga idee

Min wurmig värld från jorden
blef jag rasande.

Men Sophie! [jag skrattar och jag gråter
På en gång i detta ögonblick],
Aldrig, aldrig, aldrig jag förlåter
Dessa rader i det bref jag fick.

Sjukbesöket! Nej! 5.
Mig i denna och i nästa värld
Om det är af mig!!! må alla göra
Att sitt till att hwässa hates swärd
Emot mig; — Olycklig, trofad, fången
Kan jag ej mot lögnen wärja mig;
Men jag swär, Sophie! att denna gången
Står jag stolt i oskuldsdrägt för dig!

Punkt. — Jag slutar här den usla sången,
Sjunter åter ned på balmens hädd.
Kanske, är det aldra sista gången
Du af mig i skaldens drägt blir flädd;
Men blir jag fördömd att lefwa, lida
Ännu längre i min skärvels värld,
Skall jag glömma alla sår som swida,
Och en sång dig ge som dig är wärd.

Den Tredje.
Till Sophie.

1.

Sjuk i sjelfwa dödens låstar
Swårare jag lidit har —

En ett tröst och en barbar,
Som ett lim wid Sången håftar.

2.

Sminkad dygd och mensklighet
Rysa genom Anlets dragen,
I de djupa andetagen
Gömmas list och nedrighet;

3.

"Om du wille dö ditt swin!"
[änkte de] — wi skäpet ärfde —"
Och äminstone förwärfde"
"Grasöls. kringla, Grasöls. win."

4.

En din hustru; f . . besitte!
Då hon fått en tunna guld,
Ej för din, men arfwets skuld,
Tugligt grasöl göra gille!

5.

Om hon se'n förskjuta vill
Mamma, pappas sista tanke,
Då hon wagga lif en anka,
Inte band då mer finns till!

6.

Men kan denna plåga sluta,
Går jag hämnas, o! Sophie!
Då skall jag min seger njuta
I en wild melancholie.

7.

Att hwad grymh ten har grusligt,
Småningom skall fräta dig! —

Utan mormor
Att hvad oskulden har lustigt
Skall i skjortet hålla mig.

8.

Se, förargtligt åt min boja!
Röfwa bort min enda vän!
Min Chiganka *) — gästrens boja
Utan hat af — — — gissa den!
Är en minnets Lustgård än!!!

9.

Sär min Pänsta Paster anför;
Lef så lycklig som du kan!"
"Utan njutning, utan tankar,"
"Utan Pänstör, utan man —
Aldrig mera rimmar han.

*) Så kallade Victor sin lilla hund.
